

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/12/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4422010661
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Formel Kováčová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4422010661.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD. a sudkýň JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. A. B., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného A. A. B., proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 30.11.2023, sp. zn. 1T/59/2022, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 13.03.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. A. B. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „súd I. stupňa“) bol obžalovaný A. A. B. (ďalej označovaný aj ako „obžalovaný“) uznaný vinným v bode 1. zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. a v bode 2. zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na skutkových základoch, že:

v bode 1.

od leta roku XXXX do dňa XX.XX.XXXX v byte č. X na X. poschodí bytového domu na adrese C. D., A. B. E. X týral svoju matku - poškodenú F. B., narodenú XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D., A. B. E. X, a to takým spôsobom, že poškodenú približne každý tretí týždeň fyzicky napádal, dával jej facky, ťahal ju za vlasy, vulgárne jej nadával, zastrášoval a ponižoval ju, hovoril jej, že je blbá, že patrí na psychiatriu, že nerobila celý život, že je sprostá, nevie variť, taktiež sa jej vyhrážal, že ju znesie zo sveta, vyhodí z balkóna a bude to vyzerať ako samovražda, pričom v obave o svoj život a zdravie sa poškodená pred obvineným pravidelne zamykala do svojej izby; dňa XX.XX.XXXX v poobedných hodinách poškodenú bezdôvodne urážal, chcel ju vyhodiť z balkóna a keď sa pred ním v obave o svoj život ukryla, a zamkla vo svojej izbe, rozbil sklenenú výplň dverí, vošiel do izby, vyhádzal jej všetky osobné veci a povedal jej, že keď ho nebude poslúchať, tak vyhodí z okna aj ju; dňa XX.XX.XXXX v bližšie nezistenom čase fyzicky napadol poškodenú, ktorú udieral do hlavy, čím jej spôsobil povrchové poranenie vlasatej kože hlavy - pomliaždenie; dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX h. obžalovaný pod vplyvom alkoholu robil poškodenej schválnosti, porozbíjal taniere, po byte hľadal nože, pričom poškodená zo strachu privolala hliadku polície; dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX h obvinený porozhadzoval poškodenej veci po celom byte, zvesil jej dvere na izbe, fyzicky ju napadol tak, že ju udril do chrbta, kopol ju do nohy a následne z bytu odišiel; v bližšie nezistenom čase hodil poškodenej do tváre mrazené mäso a spôsobil jej poranenie oka; v bližšie nezistenom čase pritlačil poškodenej vankúš na tvár a takmer ju udusil, pričom týmto svojim bezohľadným, bezcitným a hrubým správaním spôsobil poškodenej F. B. fyzické a psychické utrpenie, čím jej strpčoval každodenný bežný život a ohrozoval jej bezpečnosť a tým aj jej psychické a fyzické zdravie,

v bode 2.

odo dňa XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX v byte č. X na X. poschodí bytového domu na adrese C. D., A. B. E. X týral svoju matku - poškodenú F. B., narodenú XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D., A. B. E. X, a to takým spôsobom, že dňa XX.XX.XXXX vo večerných hodinách, potom ako sa vrátil domov z výkonu trestu odňatia slobody po 8 mesiacoch, fyzicky napadol poškodenú, ktorú sotil na posteľ a vyfackal ju, pričom poškodenej vyčítal, že kvôli nej sedel vo väzení, následne jej vytiahol z televízora kábel, zvesil obraz s jej podobizňou, s tým, že sa na ňu nemôže pozeráť, následne byt opustil a keď sa v nezistenom čase vrátil domov, poškodenej dal facku; dňa XX.XX.XXXX vo večerných hodinách počas telefonického rozhovoru poškodenej vynadal, že je hnusoba, špina a hnoj; dňa XX.XX.XXXX okolo poludnia sa vyhrážal poškodenej, že pre ňu na druhý deň príde auto a odvezie ju do blázince, v bližšie nezistenom čase medzi dňami XX.XX.XXXX až XX.XX.XXXX sotil poškodenú takým spôsobom, že padla na televízor; dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX h sa správal k poškodenej agresívne, bol nervózny, zvyšoval hlas a pri hľadaní plaviek vyhadzoval veci zo skrine, v dôsledku čoho sa poškodená zľakla a vybehla z bytu von, pričom si nezobrala kľúče a z bytu sa vymkla; dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX h začal nadávať poškodenej, že prečo ho vydedila, následne sa presunul do spálne poškodenej, kde začal rozhadzovať knižky z polic, nakoľko hľadal dokumenty k dedičstvu, na čo ho poškodená prosila, nech nerozhadzuje veci v izbe, na čo chytil do ruky uterák a udieral s ním poškodenú do oblasti tváre a následne ju sotil do perináka, pričom si udrela ľavú stranu tváre pri oku, pričom vykrikoval na poškodenú, že je blázon a že ju dá zatvoriť do blázninca, čím jej spôsobil pomliaždenie tváre vľavo; dňa XX.XX.XXXX v čase XX.XX h telefonovala poškodená na linku 158, pričom nekomunikovala, ale v pozadí počuť obvineného ako na poškodenú agresívne kričí, vulgárne nadáva a hovorí jej, že je blbá; dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX h po predchádzajúcej slovnej hádke vyšla z bytu na chodbu bytového domu, kam vybehol za ňou a rukami ju zozadu sotil zo schodov, v dôsledku čoho spadla na zem na medziposchodí, následne prišiel za poškodenou a opýtal sa jej, či ešte nescapala, čím spôsobil poškodenej pohmoždenie pravého čela a pravého predkolenia, pričom týmto svojim bezohľadným, bezcitným a hrubým správaním spôsobil poškodenej F. B. fyzické a psychické utrpenie, čím jej strpčoval každodenný bežný život a ohrozoval jej bezpečnosť a tým aj jej psychické a fyzické zdravie.

Za to bol obžalovanému uložený za skutok pod bodom 1. podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zák., nezistení priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zák., postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. podľa zásad na uloženie úhrnného trestu, podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústav na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4T/57/2021 zo dňa 9.12.2021, doručeného obžalovanému dňa 9.12.2021, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Za skutok pod bodom 2. bol obžalovanému uložený podľa § 208 ods. 1 Tr. zák. pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zák., zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústav na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení odvolanie čo do výroku o vine a treste. V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že nebola náležite venovaná pozornosť zákonnosti získaných dôkazov, najmä jeho zvukových záznamov - telefonátov z výkonu väzby a z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, či, kedy a akým spôsobom bol udelený súhlas riaditeľa ústavu na výkon väzby a prečo nedošlo k výmazu týchto hovorov s poukazom na § 21 ods. 5 zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov. Súčasne namietol nezákonnosť dôkazov získaných z prehratých zvukových nahrávok - telefonátov poškodenej so svedkyňou A. G. B., ktorá nedala súhlas poškodenej na nahrávanie ich hovoru. Poukázal na ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a § 119 ods. 2 Tr. por. Obdobne namietol čítanie zápisnice z výpovede svedkyne A. B. pred vznesením obvinenia s poukazom na doktrínu „plodov z otráveného stromu“, ako i rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 828/2016.

Ďalej namietol dôveryhodnosť výpovede poškodenej, ktorá bola spochybnená do takej miery, že s poukazom na zásadu „in dubio pro reo“ nemožno ustáliť jeho vinu. Zdôraznil závery znalkyne z odboru

psychológie H. D. B., ktorá konštatovala u poškodenej demenciu a iba čiastočnú vierohodnosť jej výpovedí. Súčasne uviedol, že aj z výpovedí svedkov A. G. B. a I. J. vyplynulo, že poškodená bola na neho extrémne naviazaná.

Konštatoval, že ani jeden z vypočutých svedkov nepotvrdil a nevidel, že by poškodenej ubližoval. Preto s poukazom na zistenia znalkyne H. D. B. o nefungovaní novopamäte poškodenej, nie je možné ustáliť jeho vinu. Ďalej dal do pozornosti záznam z predvolania na Mestský úrad Nové Zámky, z ktorého vyplýva, že opatrovatelka poškodenej oznamovala výpadky pamäte a zhoršenie chôdze poškodenej. Poukázal na výpoveď svedkyne A. K., ktorej mala poškodená uvádzať, že ju bije s konštatovaním, že poškodená bola orientovaná v čase a priestore, čo je v rozpore so znaleckými závermi. Taktiež svedkyňa I. L. žiadny incident nikdy nevidela, ani nepočula, rovnako tak nebola prítomná pádu poškodenej zo schodov, ktorý bol podľa nej zapríčinený zdravotným stavom poškodenej, ktorá často padala v dôsledku odumretia nervových zakončení. Poukázal tiež na skutočnosť, že poškodená opakovala, že na neho zavolá políciu, čím ho chcela postrašiť.

Ďalej poukázal na výpoveď znalca z odboru psychiatrie A. B., ktorý uviedol, že zo psychologického hľadiska je možné považovať prvotné výpovede poškodenej po spáchaní skutkov za pravdivé, avšak z hľadiska psychiatrického poukázal na rozvíjajúcu sa demenciu poškodenej. Konštatoval, že zlý zdravotný stav poškodenej vyplýva aj z jej listov, ktoré mu písala do výkonu väzby.

Na základe vykonaného dokazovania teda podľa neho nebolo preukázané naplnenie skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, čo ani jeden z vypočutých svedkov nevidel a zo zvukových záznamov vyplýva zmätenosť poškodenej. Pokiaľ ide o krik, o ktorom sa zmieňovali susedia, poukázal na správanie poškodenej, ktorú bolo ťažké zvládnuť vzhľadom na jej halucinácie. Nebolo teda preukázané, že by poškodenú každý tretí týždeň fyzicky napádal, dával jej facky, ťahal ju za vlasy, vulgárne jej nadával, zastrášoval a ponižoval ju, vyhrážal sa jej zabitím, udieral ju do vlasatej časti hlavy a dusil vankúšom.

Rovnako nebolo preukázané ani konanie popísané v bode 2. rozsudku. Zdôraznil, že je potrebné si uvedomiť tenkú hranicu pri kontakte s osobou vyššieho veku a existenciou závažnej duševnej poruchy, kedy takáto osoba všetko vníma negatívne ako utrpenie, či teda sa dopustil takého protiprávneho konania, ktoré mohla pociťovať ako príkorie.

Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. e/ Tr. por. a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol tak, že ho podľa § 285 písm. a/ Tr. por. spod obžaloby oslobodí s poukazom na zásadu „in dubio pro reo“.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí krajského súdu konaného o odvolaní uviedol, že sa plne pridržiava podaného odvolania vrátane jeho dôvodov, nechcel ho už žiadnym spôsobom zmeniť alebo doplniť. Navrhol rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu zrušiť a obžalovaného oslobodiť spod obžaloby.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí pred krajským súdom uviedol, že zotrváva na podanom odvolaní, ako i dôvodoch v ňom uvedených a písomné dôvody odvolania podrobne ústne rozšíril písomným podaním, ktoré na verejnom zasadnutí predniesol. V prednese konštatoval, že v priebehu prípravného konania, ako i hlavného pojednávania bolo hrubo ignorované materiálne právo Slovenskej republiky. Poukázal na to, že po smrti otca sa musel postarať o matku, preto opustil svoju prácu v zahraničí, nastahoval sa k mame a o túto sa staral. Neprišiel ju týrať, ani fyzicky napádať. Zdôraznil, že jeho matka – poškodená sama nepodala trestné oznámenie, bolo s ňou ťažko vychádzať, mala problém aj s opatrovatelkou. Obvinenia voči nemu vyznievajú komicky. Pokiaľ ide o údery, nevie ako ju mohol biť, keď žiadne zranenia nemala. Naopak staral sa o ňu, navštevoval s ňou lekárov, sama uvádzala, že sa ho nikdy nebála. Mama mu schovávala veci, nechcela, aby odchádzal o nej preč za prácou. Celý skutok je jeden výmysel, bola dementná. V čase od r. XXXX do r. XXXX sa nezdržoval na území republiky. Vznikali medzi nimi slovné konflikty, ale napriek tomu jej varil a staral sa o ňu.

V konečnom návrhu požadoval zrušiť napadnutý rozsudok a oslobodiť ho spod obžaloby.

Zástupca krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedol, že rozhodnutie súdu I. stupňa považuje za zákonné a správne. Pokiaľ ide o odvolacie argumenty obžalovaného, tieto sa zhodujú s argumentami z konania pred súdom I. stupňa, s ktorými sa súd v rozsudku náležite a správne vysporiadal. Navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné.

Na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou (obžalovaným) Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých

výrokov rozsudku o vine a treste, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd po preskúmaní veci zistil, že súd I. stupňa sa dôsledne vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. a skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku sú v súlade s vykonanými dôkazmi a vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz priamych ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver o tom, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd I. stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými aj odvolací súd súhlasí, keďže pri tomto hodnotení postupoval v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., preto na tieto v podrobnostiach len poukazuje a nad rámec uvedeného zdôrazňuje, že podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ako i Európskeho súdu pre ľudské práva, je súd povinný sa vysporiadať iba s relevantnými námietkami obžalovaného bez toho, aby zdôvodňoval všetky i nepodstatné pripomienky procesných strán.

Zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. sa dopustí ten, kto blízkej osobe alebo osobe, ktorá je v jeho starostlivosti alebo výchove, spôsobí fyzické utrpenie alebo psychické utrpenie bitím, kopaním, údermi, spôsobením rán a popálením rôzneho druhu, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrázaním, vyvolávaním strachu alebo stresu, násilnou izoláciou, citovým vydieraním alebo iným správaním, ktoré ohrozuje jej fyzické alebo psychické zdravie alebo obmedzuje jej bezpečnosť, a spácha taký čin závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. b/ Tr. zák. závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu po dlhší čas.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu I. stupňa, že z vykonaného dokazovania niet pochyb o tom, že skutky uvedené v napadnutom rozsudku sa stali, tieto spáchal obžalovaný spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozhodnutia a súčasne boli aj správne právne kvalifikované.

Vina obžalovaného bola napriek nespočetným námietkam zo strany obžalovaného jednoznačne preukázaná najmä priamymi dôkazmi, a to výpoveďou dnes už nebohej poškodenej F. B. – matky obžalovaného (ďalej len „poškodená“), ktorá podrobne v prípravnom konaní za prítomnosti psychológa vypovedala, pričom jej výpoveď je zaznamenaná aj prostredníctvom obrazovo-zvukového záznamu, ktorý bol oboznámený na hlavnom pojednávaní. Skutočnosti uvedené v tomto výsluchu, ktorý bol vykonaný krátko po dokonaní skutku, aj s poukazom na závery znaleckého posudku H. D. B., ako i A. K. B. a ostatné vykonané dôkazy, najmä výsluchy svedkov, považoval aj nadriadený súd za pravdivé. V prvotnej výpovedi poškodená vypovedala, že po smrti manžela mala s obžalovaným konflikty, najmä keď mal vypité, že sa s ňou hádal, kričal na ňu, rozbíjal nábytok, viackrát volala políciu, robil jej schválnosti, fyzicky ju napádal. Na uvedenú výpoveď bolo možné v konaní pred súdom prihliadať, a preto ju správne súd I. stupňa prehral na hlavnom pojednávaní, keďže bola vykonaná v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku po riadnom zákonom poučení poškodenej, bola vykonaná za prítomnosti psychológa a z hľadiska jej postavenia ako obzvlášť zraniteľnej osoby podľa zákona o obetiach, ako i s poukazom na vyjadrenie znalkyne H. D. B. o nevhodnosti jej ďalšieho výsluchu z dôvodu sekundárnej viktimizácie boli splnené všetky podmienky na to, aby bolo možné túto výpoveď v konaní použiť. Súčasne poškodená pred výsluchom po poučení podľa § 130 ods. 1, ods. 2 Tr. por. uviedla, že poučeniu porozumela, vyhlásila, že toto právo nevyužíva a vypovedať chce a bude, a to napriek skutočnosti, že bude vypočúvaná proti svojmu synovi (č. I. 62).

Výpoveď poškodenej z prípravného konania bola potvrdená aj výpoveďou svedkyne I. F. M. N. (susedy poškodenej), ktorá uviedla, že zreteľne počula, čo sa dialo u susedov, viackrát počula kričať poškodenú o pomoc, pričom hľadala útočisko u nej alebo u ďalšej susedy I. O. L.. Sama poškodená jej popisovala,

že ju obžalovaný šľahal uterákom po tele, hodil do nej mrazené mäso, oplzlo jej nadával, čo počula aj ona a vyhrážal sa jej zabitím a aj po návrate obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody toto konanie obžalovaného pokračovalo. Z tohto dôvodu aj oni ako susedia zvykli vyvolať políciu. Pokiaľ ide o posledný incident zhodenia zo schodov, tento pre svoju neprítomnosť doma nevidela. Mala vedomosť o tom, že obžalovaný mal súdom vydaný zákaz priblíženia sa k poškodenej, čo však porušoval. Uvádzala, že pokiaľ poškodená k nej prišla žiadať o pomoc, bola rozrušená, hovorila o útokoch syna, aj keď na druhej strane sa ho vždy snažila ospravedlňovať, aké to má on v živote ťažké. Je pravdou, že obžalovaný robil v zahraničí, ale chodil domov asi raz za mesiac na predĺžené víkendy. Poškodenú poznala ako komunikatívnu a príjemnú osobu, nezaznamenala, že by si vymýšľala, dlhodobá pamäť jej fungovala dobre.

Ďalej je obžalovaný usvedčovaný aj výpoveďou svedkyne I. O. L. (susedy poškodenej), ktorá taktiež uvádzala, že počula incidenty v domácnosti poškodenej a obžalovaného, a to najmä vo večerných hodinách, keď sa obžalovaný vrátil domov. Poškodená k nej chodila, keď mala obavu z obžalovaného, roztrasená a uplakaná, privolali políciu. Keď aj poškodená niečo nahlásila, vždy to chcela odvolať, a preto už aj ona nechcela nič riešiť, keďže vždy všetko brala späť. Mala vedomosť, že obžalovaný ju chcel udusiť, vylial jej polievku na hlavu, bol k nej zlý, najmä pod vplyvom alkoholu. Napriek tomu sa tešila na jeho návrat po výkone trestu, avšak aj po jeho príchode, bola u nej poškodená niekoľkokrát, že jej zase ubližuje a plakala. Poškodená chodila bez paličky. Po podaní trestného oznámenia sa ju snažila poškodená niekoľkokrát kontaktovať a ovplyvňovať, písala jej listy, nechcela, aby išla vypovedať.

Nepriamo je obžalovaný usvedčovaný tiež výpoveďou svedkyne A. F. K. (ošetrojúcej lekárky poškodenej), ktorá uvádzala, že v júli v roku XXXX jej poškodená uviedla, že jej obžalovaný spôsobil ujmu na zdraví a ďalší incident bol z júla XXXX, kedy ju zhodil zo schodov. Svedkyňa potvrdila, že poškodená jej už od roku XXXX zvykla telefonovať, keď sa niečo doma udialo, ale vždy to bolo ex post. Uvádzala, že je agresívny, že ju bije, že jej odkladá veci, rozbíja zariadenie domu. Pokiaľ bola ona v kontakte s poškodenou, táto bola orientovaná v čase a priestore a vyjadrovala sa rozumne.

Vo vzťahu k výpovedi svedka I. J. napriek tomu, že nebol prítomný žiadneho fyzického útoku obžalovaného na poškodenú, sám bol svedkom niekoľkých výmen názorov kvôli majetku a hlasných hádok medzi obžalovaným a poškodenou, pričom uviedol, že obžalovaný na poškodenú reagoval zvýšeným hlasom, nadával jej a nespozoroval, že by poškodená bezdôvodne volala o pomoc alebo schovávala obžalovanému veci. Z väzenia mu obžalovaný volal asi trikrát. Svedok uvádzal, že iniciátorom hádok bol obžalovaný, keď poškodená niečo schovala, ale nie úmyselne, skôr v dôsledku toho, že zabúdala.

Pokiaľ ide o znalecké dokazovanie znalkyňou H. D. B. z odvetvia psychológie, ktorá vypracovala znalecký posudok na poškodenú, z tohto vyplynulo, že intelektové schopnosti poškodenej boli hlboko podpriemerné s typickými prejavmi pre jej vek a prejavmi demencie. Mala obmedzenú schopnosť prežívať radosť, zvýšené pocity úzkosti, ohrozenia a negatívneho očakávania pri zablokovej schopnosti reagovať hnevom. Na záťažové situácie reagovala únikom a vo vzťahu k jej synovi (obžalovanému) pretrvávala nepochopiteľná citová väzba s tendenciami ospravedlňovať ho, ľutovať, tajiť a bagatelizovať dôsledky jeho konania. Je pravdou, že znalkyňa uviedla, že poškodená strácala schopnosť rozpoznať, čo je v norme a čo je za hranicou únosnosti, avšak toto konštatovanie je nutné hodnotiť vo vzťahu k tomu, že poškodená sa snažila čokoľvek, čo spravil obžalovaný, bagatelizovať a minimalizovať jeho vinu, a nie, že by sa nič nedialo. Poškodená bola podľa nej extrémne zneurotizovaná a cítila sa bezmocná s tendenciou k sebaobviňovaniu, pričom jej stav súvisel práve so správaním obžalovaného. Znalkyňa navyše konštatovala, že aj keď časom začala trpieť poškodená poruchou novopamäte, psychické utrpenie poškodenej malo eskalujúci charakter a zdôraznila, že z hľadiska prítomnosti znakov špecifickej vierohodnosti, ktorá je síce v dôsledku demencie oslabená, je potrebné vziať do úvahy najmä jej prvotné volanie o pomoc v čase, keď sa obžalovaný nachádzal v spoločnej domácnosti. Súčasne nezistila u poškodenej žiadne vedomé, motivačné činitele ku krivej výpovedi, práve naopak, snahu bagatelizovať jeho konanie. Z týchto dôvodov správne súd I. stupňa konštatoval, že poškodená si správanie obžalovaného nevymyslela, že sa reálne udialo, i keď neskôr v rámci trestného konania boli zrejmé prejavy napomôcť obžalovanému.

V tomto kontexte treba hodnotiť aj znalecký posudok znalca z odvetvia psychiatrie A. K. B., ktorý napriek diagnóze poškodenej – nešpecifikovanej demencie ľahko stredného stupňa potvrdil zníženú

schopnosť poškodenej zapamätať si a replikovať udalosť, ktorej bola svedkom, avšak na druhej strane konštatoval, že zo psychologického hľadiska vyjadrenia poškodenej v čase skutkov možno hodnotiť za pravdivé. Okrem toho nadriadený súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že k všeobecnej a špecifickej vierohodnosti zaujíma odborné stanovisko znalec z odboru psychológie, a nie psychiatrie. Každopádne práve s poukazom aj na jej demenciu a nižšie intelektové schopnosti by si poškodená jednotlivé útoky a ich priebeh nevedela vymyslieť.

Správne súd I. stupňa prihladol aj na potvrdenie o vykázaní zo spoločného bydliska obžalovaného zo dňa 26. 08. 2019 (č. I. 338), ako aj na prepisy zvukových nahrávok – telefonátov poškodenej na tiesňovú linku č. 158, v ktorých poškodená popisovala jednotlivé správanie obžalovaného (č. I. 394 až 397).

Konanie obžalovaného bolo tiež jednoznačne preukázané zvukovými nahrávkami – telefonátmi poškodenej so svedkyňou A. G. B. (č. I. 252 až 254), ako i telefonickými nahrávkami obžalovaného z ÚVV a ÚVTOS poškodenej, svedkyne G. B., svedkovi F. B. a I. J., z ktorých je zrejmé, že voči poškodenej bol opätovne slovné agresívny, vulgárne jej nadával, zvyšoval hlas a jej, ako i ostatným svedkom hovoril, ako majú vypovedať v prejednávanej veci.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného vo vzťahu k výpovedi poškodenej, že táto si všetko vymyslela a trpela vážnym ochorením, krajský súd konštatuje, že jej výpoveď bola jednoznačne podporená výpoveďami vyššie uvedených svedkov, o pravdivosti ktorých nemal krajský súd dôvod pochybovať a vyhodnotiť ich ako vymyslené. Iba sama skutočnosť, že obžalovaný sa snaží spochybniť hodnovernosť týchto výpovedí, nebola dôvodom na to, aby krajský súd znižoval ich výpovednú hodnotu. Pritom už týmito výpoveďami bolo dostatočne preukázané, že skutky sa stali, majú znaky žalovaných trestných činov právne kvalifikovaných ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zák., keďže obžalovaný spôsobil poškodenej fyzické a psychické utrpenie bitím, údermi, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu a stresu a navyše skutku pod bodom 1. sa dopúšťal po dlhší čas.

Pokiaľ ide o telefonické nahrávky uskutočnené medzi poškodenou a svedkyňou G. B. zo dňa XX. XX. XXXX a XX. XX. XXXX, ktoré svedkyňa dobrovoľne predložila v trestnom konaní a v ktorých poškodená popisovala verbálne a fyzické agresívne správanie obžalovaného voči nej, ako i nahrávky telefónnych hovorov obžalovaného z ústavu na výkon väzby, tieto napriek námietkam obžalovaného správne súd I. stupňa vyhodnotil ako použiteľné a zákonné.

Pokiaľ ide o súkromnú nahrávku vyhotovenú svedkyňou A. G. B., je potrebné uviesť, že bez ohľadu na prípadný súhlas alebo nesúhlas poškodenej s jej použitím, táto bola zadovážená bez použitia akéhokoľvek násillia, čo by vylučovalo možnosť jej použitia vzhľadom na ustanovenie § 119 v Trestnom konaní. Navyše krajský súd dáva do pozornosti, že svedkyňa uvedenú nahrávku nevyhotovovala s predchádzajúcim úmyslom túto použiť v trestnom konaní, ale išlo o automatické zaznamenanie telefonického rozhovoru, ktorý umožňoval jej mobilný telefón. Táto nahrávka bola následne zákonným spôsobom v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku vydaná orgánom činným v trestnom konaní samotnou svedkyňou.

Vo vzťahu k námietkam obžalovaného týkajúcim sa nepoužiteľnosti tohto dôkazu v trestnom konaní z dôvodu, že išlo o súkromnú nahrávku, ktorá nebola zabezpečená v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, t. j. bez príkazu na odpočúvanie alebo v súlade o zák. č. 166/2003 Z. z., čím došlo k porušeniu zákona o ochrane osobných údajov, krajský súd udáva, že s týmito právnym názorom obžalovaného nesúhlasí.

Naopak zadovážený zvukový záznam považuje za dôkaz prípustný, keďže v zmysle ustanovenia § 119 ods. 2 Tr. por. za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo osobitného zákona. Apriori nemožno vylúčiť, aby bol ako dôkaz použitý aj zvukový záznam vyhotovený súkromnou osobou. Podľa ods. 5 tohto ustanovenia nesmie sa použiť ako dôkaz v konaní iba dôkaz získaný nezákonným donútením alebo hrozbou donútenia (analogia s čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“). Je zrejmé, že v prejednávanej veci o takýto prípad nešlo.

Podľa § 2 ods. 10 veta tretia Tr. por. právo obstarávať dôkazy majú aj strany.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrme nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Prípustnosť takehoto dôkazu je vždy potrebné posudzovať aj s ohľadom na rešpektovanie práva na súkromie zakotveného v čl. 8 Dohovoru, práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia v zmysle čl. 7 ods. 1 a čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. Ide o situáciu, kedy dochádza k určitej kolízii chránených záujmov. V posudzovanom prípade však ide o závažnú násilnú trestnú činnosť majúcu charakter zločinu zasahujúcu do duševnej i telesnej integrity inej osoby, ktorá jednoznačne prevažuje nad osobnostnými a ľudskými právami páchatel'a.

Krajský súd vyhodnotil, že vyhotovená zvuková nahrávka obsahujúca telefonický rozhovor medzi svedkyňou a poškodenou je dôkazom, ktorý môže byť použitý v trestnom konaní ako dôkaz. Krajský súd vzal pri rozhodovaní a posudzovaní, či je možné na zvukový záznam ako na použiteľný dôkaz prihliadnúť do úvahy aj tú skutočnosť, či tento neprímerane nezasahuje do súkromného života obžalovaného.

Pre vyriešenie otázky použiteľnosti v spise sa nachádzajúceho dôkazného prostriedku - záznamu telefonického hovoru, považuje krajský súd za potrebné zdôrazniť, že právo na ochranu súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie nie je absolútne.

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

S ohľadom na to, že v predmetnej veci išlo o komunikáciu medzi súkromnými osobami, možno tento prípad posudzovať len v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru, a to v súvislosti s ochranou, ktorú poskytuje tento článok korešpondencii. Preto akékoľvek úvahy obžalovaného, že uvedený dôkaz nebol zabezpečený na základe príkazu sudcu v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku alebo zákona č. 166/2003 Z. z. neobstojí.

Občiansky zákonník dopĺňa ústavnú ochranu súkromnej fyzickej osoby najmä v § 11 a § 12. V zmysle týchto ustanovení k obmedzeniu ochrany tohto práva možno prikrčiť len na účely ochrany základných práv iných osôb alebo na účely ochrany verejného záujmu. Zmysel slova „korešpondencia“ pôvodne zahŕňal materiály zasielané poštou. V súlade s technickým pokrokom sa výklad „korešpondencie“ rozšíril na akúkoľvek komunikáciu, napr. telefónom (hlas, videohovor, SMS, MMS), faxom alebo internetom (mail, príp. chat).

Každý telefonujúci človek sa pritom vzdáva časti svojho súkromia, ak komunikuje s ďalšou osobou s tým, že ochrana jeho súkromia končí tam, kde začína ochrana súkromia a oprávnených záujmov druhej osoby. V prípadoch súkromných telefonických hovorov, kedy volajúci oslovuje volaného, dáva tým podnet ku komunikácii a fakticky tak vstupuje do súkromia volaného účastníka so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami. Existuje všeobecná znalosť, že telefón môže byť vybavený niekoľkými technickými funkciami (aplikáciami), okrem iného nahrávaním hovoru. Telefonujúci teda spolu komunikujú za všeobecnej vedomosti o možnosti, že hovor môže byť technikou zaznamenaný. Z toho je vyvoditeľné, že komunikujúce osoby konkludentne súhlasia aj s možným vyhotovením zvukového záznamu telefonátu - ide o prívolenie v zmysle § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že každý má právo zaznamenávať svoje vlastné telefonické hovory a že ustanovenie § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je absolútne. Uvedený dôkazný prostriedok tak nebol získaný v rozpore s § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď na použitie tohto záznamu nedala súhlas poškodená a ani s ustanoveniami §§ 114, 115, 116 Tr. por. alebo príslušnými ustanoveniami zák. č. 166/2003 Z. z., pretože tieto upravujú zásah do práva na ochranu súkromia, korešpondencie zo strany orgánov verejnej moci, a nie zo strany súkromnej osoby.

V zmysle vyššie uvedeného preto krajský súd konštatuje, že každý si môže oprávnené zaznamenávať a uchovávať svoju komunikáciu aj bez výslovného súhlasu ďalšej komunikujúcej osoby a táto môže byť v trestnom konaní použitá ako dôkazný prostriedok na dokumentovanie a preukazovanie porušenia ustanovení Trestného zákona. Krajský súd tiež dáva do pozornosti, že uvedená telefonická nahrávka odovzdaná polícii nebola použitá ani zneužitá na žiadny iný účel, iba na odhalenie protiprávneho konania obžalovaného a jeho usvedčenia. Išlo teda o legitímny cieľ. Z uvedeného vyplýva, že dôkazný prostriedok predložený svedkyňou bol získaný zákonným spôsobom (rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 502/2000, sp. zn. I. ÚS 191/05, Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 5Tdo 549/07).

Rovnako je potrebné vyhodnotiť aj nahrávky telefonických hovorov obžalovaného uskutočnené z ústavu na výkon väzby poškodenej a ďalším svedkom za súladné so zákonom a použiteľné v trestnom konaní vzhľadom na nasledovné skutočnosti.

Podľa § 21 ods. 5 prvej a druhej vety zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov ústav alebo generálne riaditeľstvo sú oprávnené monitorovať alebo zaznamenávať obsah hovorov obvineného na účel plnenia úloh na úseku boja proti terorizmu a organizovanému zločinu, zabránenia marenia účelu výkonu väzby, odhaľovania a objasňovania trestných činov a zabezpečenia ochrany verejného poriadku a bezpečnosti v objektoch, v ktorých ochranu zabezpečuje zbor; uvedené sa nevzťahuje na hovor obvineného s jeho obhajcom alebo s advokátom, ktorý ho zastupuje v inej právnej veci, ak obhajca alebo advokát preukáže, že mu telefónne číslo patrí. Monitorovanie hovorov obvineného schvaľuje riaditeľ ústavu, v ktorom je obvinený umiestnený alebo generálny riaditeľ zboru.

Podľa § 21 ods. 6 prvej vety zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, ústav a generálne riaditeľstvo sú oprávnené zaznamenávať elektronicky aj údaje o priebehu hovorov.

Podľa § 21 ods. 7 zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, záznamy podľa odsekov 5 a 6 poskytuje ústav a generálne riaditeľstvo na základe písomnej žiadosti subjektom uvedeným v osobitnom predpise.

Obžalovaný bol pri jeho vzatí do väzby riadne poučený o tom, že jeho telefonáty z výkonu väzby môžu byť ústavom monitorované a zaznamenávané. V súlade s ustanovením § 21 ods. 5, ods. 6, ods. 7 zákona o výkone väzby ústav zaznamenával a uchovával telefonické rozhovory obžalovaného. Nikdy však tieto nemonitoroval, a preto nebolo potrebné (ako namietal obžalovaný) schválenie riaditeľom ústavu. Ústav na výkon väzby sa na dopyt krajského súdu písomne vyjadril, že postupoval v zmysle zákona o výkone väzby pri zaznamenávaní obsahu telefonických hovorov a priložil tiež žiadosti obžalovaného o umožnenie používať telefonické zariadenie, z ktorých vyplýva, že obžalovaný bol vždy riadne poučený o oprávnení ústavu monitorovať a zaznamenávať obsah telefonických hovorov.

S poukazom na vyššie uvedené obžalovaný si bol vedomý toho, že čokoľvek v telefonátoch povie, bude zaznamenané. Z tohto dôvodu nemožno konštatovať, že by boli porušené nejaké jeho práva a že by vyššie uvedený dôkazný prostriedok nemohol byť v konaní použitý. Preto obsah tejto telekomunikačnej prevádzky spočívajúci vo vyhrážkach obžalovaného vo vzťahu k poškodenej alebo jeho ovplyvňovaní svedkov a poškodenej, ako majú v konaní vypovedať, je použiteľný v trestnom konaní.

Dôležité je tiež v prejednávanej veci zistenie, že vyššie uvedené predložené zvukové záznamy (z ÚVV Nitra, ako i patriace svedkyňi A. G. B.) nie sú jediným usvedčujúcim dôkazným prostriedkom, ale tieto len dokresľujú situáciu ako podporný dôkazný prostriedok. V predmetnej veci totiž hlavnými a nosnými usvedčujúcimi dôkazmi sú výpoveď poškodenej a svedkyň I. F. M. N. a I. O. L., ako i záznamy z volaní poškodenej na linku č. 158. Všetky ostatné dôkazné prostriedky, vrátane znaleckých posudkov a výpovedí ostatných svedkov iba dokumentujú vierohodnosť tvrdení poškodenej. Preto krajský súd uzatvára, že uvedené obžalovaným namietané dôkazné prostriedky sú na účely trestného konania použiteľné a ich obsah je možné posudzovať ako relevantný dôkaz.

Krajský súd ďalej konštatuje, že uvedený právny názor je podporený aj judikatúrou Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/42/2010, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo 69/2019, sp. zn. 3Tdo 56/2019, ako i Európskym súdom pre ľudské práva (Perry proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 17. 07.

2003, P.G. a J.H. proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 25. 09. 2001, Heglas proti Českej republike zo dňa 01. 03. 2007, Schenk proti Švajčiarsku zo dňa 12. 07. 1998, Khan proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 12. 05. 2000, Turquim proti Francúzsku zo dňa 24. 01. 2002). Aj z vyššie uvedených rozhodnutí vyplýva, že je nevyhnutné na vec nazerať z pohľadu rovnováhy medzi záujmami a právami obžalovaného a poškodenej. V prejednávacom prípade s ohľadom na závažnosť trestného činu a zásah do psychickej a fyzickej integrity inej osoby, bolo nevyhnutné ochrániť privátnu sféru poškodenej, a tým súčasne aj verejný záujem spočívajúci v odhalení páchatel'a tohto závažného trestného činu. Tieto záujmy jednoznačne prevážili nad záujmom obžalovaného na zachovanie mlčanlivosti o telefonických rozhovoroch, ktoré v žiadnom smere nezasiahli do jeho súkromia.

Neobstojí preto ani tvrdenie obžalovaného, že orgán činný v trestnom konaní zadovážil všetky ostatné dôkazné prostriedky nezákonne, keďže vychádzali z namietanej prvotnej výpovede poškodenej a vyššie uvedených telefonických nahrávok, v dôsledku čoho tieto posúdil ako „ovocie z otráveného stromu“. O nezákonnosti následne vykonaných úkonov tohto trestného konania, ako o dôkazoch získaných z otráveného stromu by bolo možné hovoriť iba v prípade, že by bolo porušené ustanovenie čl. 3 Dohovoru a v nadväznosti na to ustanovenie § 119 Tr. por., k čomu v prejednávacom prípade nedošlo.

Právny názor odvolateľa teda nie je možné akceptovať, a preto nemôže zakladať záver o nezákonnosti vykonaného dokazovania posudzovanej veci. Krajský súd zdôrazňuje, že postup orgánov činných v trestnom konaní, ako i súdu bol plne v súlade so zákonom a nezistil žiadne porušenie práva na obhajobu obžalovaného. V tejto súvislosti je potrebné tiež poukázať na to, že obžalovaný bol riadne vypočutý tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom I. stupňa, na záver prípravného konania mal možnosť si preštudovať vyšetrovací spis a vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, bolo mu tiež zachované právo predkladať a obstarávať nové dôkazy a mohol sa aj k namietanej výpovedi poškodenej, ako i k zvukovým nahrávkam vyjadriť. Je potrebné tiež konštatovať, že súdne konanie bolo vykonané kontradiktórnym spôsobom.

Krajský súd zdôrazňuje, že proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Podľa Trestného poriadku je nutné zisťovať skutkový stav vo veci, ktorý je potrebný pre rozhodnutie. Nestanovuje však žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Odvolací súd preto vychádzajúc z vyššie uvádzaných dôkazov vyhodnotil skutky za dokázané zákonnými dôkaznými prostriedkami a dospel k záveru, že ich už nie je potrebné overovať ďalšími dôkazmi.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu I. stupňa o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného, je potrebné uviesť, že sama táto skutočnosť nemá za následok porušenie jeho práva na obhajobu a na spravodlivý súdny proces.

Odvolací súd na podklade množstva vyššie uvádzaných vo veci vykonaných dôkazov má za to, že tieto vo svojom súhrne preukazujú, že skutky spáchal práve obžalovaný. V otázke viny sa krajský súd stotožnil s odôvodnením súdu I. stupňa a na podporu jeho rozhodnutia doplnil napadnutý rozsudok o ďalšie vyššie uvedené úvahy, pre ktoré považuje napadnuté rozhodnutie za zákonné a spravodlivé.

V tomto kontexte je potrebné zdôrazniť aj závery znaleckého posudku znalkyne H. D. B. z odvetvia psychológia, ktorá zhodnotila osobnosť obžalovaného ako depravovanú, emočne, aj sociálne nezrelú, so závažnými poruchami v oblasti sociálneho kontaktu, neprispôsobivú, pudovú, neschopnú racionálne pudy ovládať, čo v záťažových situáciách môže viesť k agresívnemu správaniu. Ide o dominantnú osobnosť s rebelskými a opozičnými sklonmi útočnej povahy, nekontrolovateľne vybuchujúcu s agresívnymi prejavmi, čo potvrdzuje aj jeho extrémna vysoká miera prekračovania všeobecne zaužívaných platných hraníc a bagatelizácia svojho konania. Súčasne u neho zistila 100 % lži skóre,

t. j. snahu zapôsobiť dobrým dojmom a ukázať sa v lepšom svetle. Konštatovala počínajúce príznaky organického poškodenia CNS s postihom v oblasti pamäťových funkcií a psychomotoriky a s fabulačnými sklonmi.

Na základe všetkých vyššie uvádzaných skutočností a vykonaných dôkazov, prihliadnuc i na odôvodnenie rozsudku súdu I. stupňa, dospel krajský súd k záveru, že skutky sa stali, majú znaky žalovaných trestných činov a tieto spáchal obžalovaný.

Vzhľadom na všetky uvedené vykonané dôkazy nevznikli dôvodné pochybnosti, pre ktoré by bolo potrebné v zmysle zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) konštatovať, že vina obžalovaného za uvedené skutky nebola preukázaná. V predmetnom konaní neboli zistené žiadne zjavné protichodné dôkazy a ani obvinenie obžalovaného nebolo postavené na jednom nestabilnom dôkaze. Rovnako i procesný postup súdu predchádzajúci vyhláseniu napadnutého rozsudku prebiehal podľa zásad trestného konania a príslušných ustanovení Trestného poriadku, v ktorých odvolací súd nezistil žiadne závažné pochybenie, ani porušenie práva obžalovaného na obhajobu (napriek nespočetným námietkam zo strany obžalovaného).

Pokiaľ obžalovaný v konaní pripustil, že zvyšoval hlas na poškodenú alebo sa s ňou hádal, bolo to z dôvodu, že bolo ťažké ju zvládať vzhľadom na jej demenciu a zmätenosť a skutočnosť, že mu stále chovávala veci. Krajský súd k tejto obrane obžalovaného zdôrazňuje, že ani takéto prípadné správanie poškodenej, pokiaľ by k nemu dochádzalo, nemôže ospravedlniť protiprávne konanie obžalovaného, ktorý poškodenej spôsobil fyzické a psychické príkorie, a to opakovane a po dlhší čas.

Vychádzajúc z uvedených právnych úvah, berúc do úvahy argumenty obžalovaného a vykonané dôkazy, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok vo výroku o vine za zákonný a správny. Súd I. stupňa tiež skutky správne právne kvalifikoval, a to skutok pod bodom 1. ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. a skutok pod bodom 2. ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., keďže obžalovaný naplnil svojím konaním všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, keď poškodenej spôsobil fyzické utrpenie a psychické utrpenie bitím, kopaním, údermi, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu a stresu a iným správaním, ktoré ohrozovalo jej fyzické a psychické zdravie, pričom skutku pod bodom 1. sa dopúšťal po dlhší čas v priebehu 3 rokov.

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku, krajský súd má za to, že obžalovaný spáchal uvedené skutky v priamom úmysle v zmysle ustanovenia § 15 písm. a/ Tr. zák., keď bolo preukázané, že chcel spôsobom v skutkovej vete uvedeným porušiť, príp. ohroziť záujem chránený týmto zákonom, čo vyplýva jednak z výpovede poškodenej, ako i zo spôsobu vykonania skutkov obžalovaným a najmä jeho opakovanému protiprávnemu konaniu voči poškodenej a pokiaľ ide o skutok pod bodom 2. aj potom, ako bol za násilné správanie voči poškodenej už odsúdený a dokonca po vykonaní nepodmienečného trestu.

Krajský súd teda nezistil porušenie práva obžalovaného na obhajobu, ani práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru, t. j. že by jeho odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom.

Pokiaľ obžalovaný napádal arbitrárnosť, resp. nedostatočnú pozornosť zákonnosti získaných dôkazov napadnutého rozsudku súdu I. stupňa, krajský súd podotýka, že sa s jeho právnym názorom nestotožňuje. Naopak súd I. stupňa správne uviedol konkrétne skutočnosti, na základe ktorých vzal za relevantný a usvedčujúci dôkaz práve výpoveď poškodenej a svedkýň, ako i priestupkové spisy, znalecké posudky, zvukové nahrávky a ďalšie listinné dôkazy. Taktiež v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd I. stupňa rozviedol úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a vysporiadal sa aj s námietkami obžalovaného o ním tvrdenej nezákonnosti dôkazných prostriedkov odôvodnil aj to, ako sa vyrovnal s obhajobou.

Krajský súd preskúmaval na podklade odvolania obžalovaného aj výroky o treste napadnutého rozsudku zistiť, že súd I. stupňa dôsledne prihliadol pri ukladaní trestu na ustanovenie § 34 Tr. zák., podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne

iných odradí od páchania trestných činov, keď uložený trest zároveň vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, pričom pri ukladaní trestu prihliadol na spôsob spáchania skutku, jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pokiaľ ide o osobné pomery obžalovaného, tento bol v minulosti 1-krát súdne trestaný (z odsúdení, na ktoré možno prihliadať). Ide o odsúdenie Okresným súdom Nové Zámky sp. zn. 4T/57/2021 zo dňa 09. 12. 2021, právoplatné dňa 09. 12. 2021 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák., ktorého sa dopustil dňa 12. 06. 2021, a to práve voči poškodenej, pričom mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý vykonal dňa 11. 02. 2022.

Zo správy ústavu na výkon väzby je obžalovaný hodnotený tak, že jeho správanie nebolo vždy na požadovanej úrovni, negatívne poznatky boli zaznamenané v dňom 15. 02. 2023 (nereagoval na pokyny príslušníkov), 21. 03. 2023 (sebapoškodzovanie) a 18. 01. 2024 (správanie voči odsúdeným). Z výpisu Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vyplýva, že bol doposiaľ 3-krát priestupkovo prejednaný, z toho 1-krát za priestupok na úseku cestnej premávky spáchaný dňa 02. 01. 2017, 1-krát za priestupok proti majetku, keď poškodenej poškodil sklenú výplň na dverách dňa 11. 02. 2019 a 1-krát za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu zo dňa 19. 10. 2020. Z miesta trvalého bydliska neevidujú na jeho osobu žiadnu sťažnosť, nie je voči nemu vedené žiadne priestupkové konanie.

Pokiaľ ide o trest, je potrebné konštatovať, že správne súd I. stupňa zistil, že obžalovanému bolo nevyhnutné ukladať dva tresty z dôvodu, že medzi spáchaním prvého a druhého skutku bol obžalovaný právoplatne uznaný vinným Okresným súdom Nové Zámky sp. zn. 4T/57/2021 dňa 09. 12. 2021, t. j. skutku pod bodom 1. napadnutého rozsudku, ktorý páchal od leta roku 2018 do dňa 11. 06. 2021, sa dopustil skôr, ako bol súdom I. stupňa vyhlásený odcudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Preto bolo potrebné vo vzťahu ku skutku pod bodom 1. ukladať súhrnný trest a vo vzťahu ku skutku pod bodom 2. samostatný trest.

Pokiaľ ide o výrok o treste súdu I. stupňa za skutok pod bodom 1., správne nezistil u obžalovaného žiadnu z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zák. (ani vedenie riadneho života s ohľadom na výpis z evidencie priestupkov) a súčasne správne nezistil žiadnu prítiažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 Tr. zák. Na základe uvedeného potom súd I. stupňa u obžalovaného pri vyrovnanom pomere poľahčujúcich a prítiažujúcich okolností postupoval podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. (vzhľadom na spomínané odsúdenie Okresným súdom Nové Zámky sp. zn. 4T/57/2021) a pri ukladaní trestu správne vychádzal z trestnej sadzby najprísnejšie trestnej s ohľadom na § 41 ods. 2 Tr. zák. uvedenej v § 208 ods. 3 Tr. zák., t. j. z rozpätia 7 až 15 rokov.

Súdom I. stupňa uložený obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, t. j. na samej dolnej hranici trestnej sadzby, krajský súd považuje pre obžalovaného za dostatočný a primeraný. Súčasne, keďže obžalovanému bol ukladaný súhrnný trest, správne súd I. stupňa postupom podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil skorší výrok o treste uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4T/57/2021.

Čo sa týka zaradenia obžalovaného súdom I. stupňa do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, toto považuje aj krajský súd vo vzťahu k tomuto trestu za skutok pod bodom 1. za zákonné a správne a súladné s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., keďže obžalovaný nebol pred spáchaním tohto skutku v ústave na výkon trestu odňatia slobody v posledných rokoch za úmyselný trestný čin.

Pokiaľ ide o výrok o treste uložený obžalovanému súdom I. stupňa za skutok pod bodom 2., správne nezistil u obžalovaného žiadnu z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zák. a súčasne správne zistil prítiažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zák., že sa v minulosti dopustil trestného činu, keď prihliadol na jeho odsúdenie Okresným súdom Nové Zámky sp. zn. 4T/57/2021, čo mohol urobiť napriek tomu, že v predchádzajúcom výroku zrušil výrok o treste, keďže sama skutočnosť, že bol už v minulosti odsúdený a spáchal trestnú činnosť, týmto predchádzajúcim výrokom dotknutá nebola.

Na základe uvedeného potom súd I. stupňa u obžalovaného pri prevažujúcom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností postupoval podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. a pri ukladaní trestu správne vychádzal z trestnej sadzby uvedenej v § 208 ods. 1 Tr. zák., t. j. 3 až 8 rokov, ktorej dolnú hranicu zvýšil o 1/3-inu a ukladal mu teda trest v rámci trestnej sadzby 4 roky a 8 mesiacov až 8 rokov.

Keďže mu boli v tomto trestnom konaní ukladané dva tresty, aj krajský súd sa stotožnil s názorom súdu I. stupňa, že na nápravu obžalovaného postačí uloženie trestu pri dolnej hranici upravenej trestnej sadzby a stotožnil sa s výmerou trestu vo výške 5 rokov, ktorú považoval za dostatočnú tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Správny bol aj výrok súdu I. stupňa ohľadne zaradenia obžalovaného za skutok pod bodom 2. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., keďže obžalovaný bol v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním skutku pod bodom 2. vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, a to práve za odsúdenie Okresným súdom Nové Zámky sp. z. 4T/57/2021.

S poukazom na všetky vyššie uvádzané skutočnosti napriek rozsiahlym odvolacím vyjadreniam obžalovaného na verejnom zasadnutí pred krajským súdom, bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.